Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 11. júna 2020*

„Odvolanie – Verejná služba – Verejné výberové konanie – Nepripustenie na testy – Možnosť administratívy doplniť odôvodnenie rozhodnutia o nepripustení pred súdom – Podmienky – Výnimočné prípady – Pojem ‚neexistencia odôvodnenia‘“

Vo veci C-114/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 8. februára 2019,

Európska komisia, v zastúpení: B. Mongin a G. Gattinara, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Danilo Di Bernardo, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: S. Orlandi a T. Martin, avocats,

žalobca v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot (spravodajca), sudcovia M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. januára 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Európska komisia sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 29. novembra 2018, Di Bernardo/Komisia (T-811/16, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2018:859), ktorým uvedený súd zrušil rozhodnutie výberovej komisie vo verejnom výberovom

* Jazyk konania: francúzština.

konaní formou testov EPSO/AST-SC/03/15 z 10. augusta 2016 nezapísať Danila Di Bernarda do rezervného zoznamu na účely prijímania sekretárov/administratívnych pracovníkov platovej triedy SC 1 v oblasti podporných prác vo finančnej oblasti (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

2 V priebehu roka 2015 bolo zorganizované verejné výberové konanie EPSO/AST-SC/03/15 s cieľom zostaviť rezervné zoznamy pre budúci nábor „Sekretárov/administratívnych pracovníkov (SC 1 a SC 2)“ v troch oblastiach, najmä v oblasti podporných prác v oblasti financií.

3 Okrem absolvovania testov bod 2 prílohy II oznámenia o výberovom konaní týkajúceho sa tohto verejného výberového konania (ďalej len „oznámenie o výberovom konaní“) vyžadoval v oblasti podporných prác v oblasti financií „vyššie sekundárne vzdelanie, osvedčené dokladom o ukončení štúdia, ktoré umožňuje pokračovať v štúdiu na postsekundárnej úrovni, a následnú minimálne trojročnú odbornú prax prevažne súvisiacu s náplňou práce“.

4 Hlava VI oznámenia o výberovom konaní stanovovala, že výberová komisia overí tieto podmienky po hodnotiacich testoch na základe osvedčujúcich dokumentov, ktoré uchádzači uviedli vo svojej online prihláške.

5 Po tom, čo sa D. Di Bernardo prihlásil do tohto verejného výberového konania v oblasti podporných prác v oblasti financií, predložil osvedčujúce doklady potvrdzujúce jeho kvalifikáciu a odbornú prax a zúčastnil sa na vstupných a hodnotiacich testoch stanovených v oznámení o výberovom konaní.

6 E-mailom zo 14. septembra 2015 Európsky úrad pre výber pracovníkov (EPSO) informoval D. Di Bernarda, že výberová komisia dotknutého verejného výberového konania potrebuje podrobnejšie informácie týkajúce sa odbornej praxe, ktorú uviedol v bodoch 2, 5 a 6 svojej prihlášky. Výberová komisia okrem iného chcela získať najmä doklady podpísané jeho predchádzajúcimi zamestnávateľmi, v ktorých by boli podrobne opísané funkcie vykonávané počas tejto odbornej praxe, ako aj kópie pracovných zmlúv, v ktorých by boli jasne uvedené dátumy začiatku a skončenia ich platnosti.

7 E-mailom z 15. septembra 2015 D. Di Bernardo zaslal doplňujúce osvedčujúce dokumenty týkajúce sa bodov 2, 5 a 6 jeho prihlášky.

8 E-mailom zo 17. septembra 2015 EPSO odpovedal D. Di Bernardovi, že výberová komisia ho „žiada o zaslanie podrobného opisu pracovných úloh podpísaného zamestnávateľom, pokiaľ ide o body 2, 5 a 6“.

9 E-mailom z 18. septembra 2015 D. Di Bernardo vyhlásil, že k bodom 5 a 6 svojej prihlášky takýto opis nemá k dispozícii. Uviedol, že talianska spoločnosť, ktorá ho zamestnávala, bola zrušená a že nie je schopný poskytnúť tieto dokumenty. Predložil teda kópiu talianskych vnútroštátnych kolektívnych pracovných zmlúv, ktoré zahŕňali úradný opis funkcií spojených s rôznymi pracovnými zmluvami, medzi ktoré patrila aj jeho pracovná zmluva, ako aj dva listy od tejto talianskej spoločnosti a pracovnú zmluvu s touto spoločnosťou.

10 Ďalším e-mailom z 18. septembra 2015 D. Di Bernardo zaslal EPSO podrobný opis práce týkajúcej sa odbornej praxe uvedenej v bode 2 jeho prihlášky.

11 EPSO listom z 27. októbra 2015 oznámil D. Di Bernardovi svoje rozhodnutie o tom, že ho nezapíše na rezervný zoznam úspešných uchádzačov dotknutého výberového konania, pretože jeho odborná prax uvedená v bodoch 1 až 7 jeho prihlášky nedosahuje minimálnu dĺžku troch rokov odbornej praxe prevažne súvisiacej s náplňou práce v oblasti podporných prác v oblasti financií, ako sa uvádza v bode 2 prílohy II k oznámeniu o výberovom konaní.

12 E-mailom zo 4. novembra 2015 D. Di Bernardo podal žiadosť o preskúmanie rozhodnutia výberovej komisie dotknutého verejného výberového konania.

13 Sporným rozhodnutím výberová komisia informovala D. Di Bernarda, že po preskúmaní potvrdzuje svoje rozhodnutie oznámené 27. októbra 2015. Uviedla, že pred začatím svojej práce stanovila výberové kritériá na účely posúdenia, či vzdelanie a odborná prax uchádzačov naozaj zodpovedajú schopnostiam požadovaným pre pracovné miesta, ktoré sa majú obsadiť. Výberová komisia D. Di Bernarda konkrétne informovala, že „po preskúmaní dokladov predložených na zdokumentovanie odbornej praxe uvádzanej v bodoch 2, 5 a 6 [jeho] prihlášky dospela k záveru, že tieto dokumenty nepotvrdzujú, že [jeho] príslušná odborná prax prevažne súvisela s náplňou práce, ako to vyžaduje oznámenie o výberovom konaní“.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

14 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 18. novembra 2016 D. Di Bernardo podal žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia sporného rozhodnutia a náhrady škody.

15 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd vyhovel žalobnému dôvodu založenému na porušení povinnosti odôvodnenia, zrušil sporné rozhodnutie a v zostávajúcej časti zamietol žalobné návrhy.

Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

16 Komisia vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, vrátil vec Všeobecnému súdu a rozhodol, že o trovách prvostupňového konania a odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.

17 D. Di Bernardo navrhuje zamietnuť odvolanie a uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

18 Na podporu svojho odvolania Komisia uvádza dva odvolacie dôvody.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

19 Vo svojom prvom odvolacom dôvode Komisia vytýka nesprávne právne posúdenie, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v bodoch 41 až 53 napadnutého rozsudku pri vymedzení rozsahu povinnosti odôvodnenia výberovej komisie dotknutého verejného výberového konania. Všeobecný súd dostatočne nezohľadnil právny a skutkový kontext sporného rozhodnutia, hoci dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdená vzhľadom na tento kontext a nielen na znenie rozhodnutia (rozsudok zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88 P, EU:C:1990:71, bod 16). Uvedený odvolací dôvod má sedem častí.

20 Po prvé oznámenie výberových kritérií nemá taký význam, aký im pripísal Všeobecný súd z hľadiska povinnosti odôvodnenia v bodoch 41, 45 a 50 napadnutého rozsudku, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že D. Di Bernardo sa nikdy nesnažil sa s nimi zoznámiť.

21 Po druhé Komisia tvrdí, že skutočnosť, že výberová komisia dotknutého verejného výberového konania v spornom rozhodnutí spomenula len doklady preukazujúce odbornú prax, ktorá zodpovedá bodom 2, 5 a 6 prihlášky, nijako „nenaznačuje“, na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd v bode 43 napadnutého rozsudku, že výberová komisia považovala odbornú prax uvedenú v ostatných bodoch prihlášky za relevantnú. Naopak zamietnutie prihlášky D. Di Bernarda znamenalo, že výberová komisia po preskúmaní všetkých pracovných skúseností uvádzaných v siedmich bodoch jeho prihlášky dospela k záveru, že D. Di Bernardo nespĺňal podmienku príslušnej odbornej praxe v dĺžke 36 mesiacov.

22 Po tretie Všeobecný súd v bode 48 napadnutého rozsudku nesprávne usúdil, že žiadosť o preskúmanie, ktorú podal D. Di Bernardo naznačuje, že nepoznal dôvody, pre ktoré sa jeho odborná prax považovala za nedostatočnú.

23 Po štvrté Všeobecný súd v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku nesprávne usúdil, že Komisia sa nemohla odvolávať na judikatúru, podľa ktorej je výberová komisia v prípade výberového konania s veľkým počtom účastníkov oprávnená v prvej fáze odôvodniť odmietnutie výberu vo forme zhrnutia.

24 Po piate na rozdiel od toho, čo uvádza Všeobecný súd v bode 50 napadnutého rozsudku, výberová komisia nemôže byť povinná zverejňovať kritériá výberu na základe kvalifikácie, ak jej v tomto zmysle nebola predložená žiadna žiadosť, pretože inak by došlo k porušeniu tajného charakteru rokovania výberovej komisie zakotveného v článku 6 prílohy III Služobného poriadku úradníkov Európskej únie.

25 Po šieste konštatovanie, ktoré urobil Všeobecný súd v bodoch 49 až 51 napadnutého rozsudku, že bližšie nešpecifikovaná žiadosť o opätovné preskúmanie, akou je žiadosť D. Di Bernarda, ukladá výberovej komisii dotknutého verejného výberového konania povinnosť poskytnúť podrobné vysvetlenia pre každý bod v prihláške, by viedlo k preneseniu dôkazného bremena o existencii odbornej praxe požadovanej v oznámení o výberom konaní na výberovú komisiu. Dôkazné bremeno však nesú uchádzači, ako to vyplýva z oznámenia o výberovom konaní, v ktorom sa uvádza, že „na základe osvedčujúcich dokumentov [sa] overia informácie, ktoré uchádzači uviedli vo svojej online prihláške“.

26 Po siedme Všeobecný súd si v bodoch 53 až 55 napadnutého rozsudku zamenil požiadavku odôvodnenia a dôvodnosť dôvodov, ktoré sa týkajú materiálnej zákonnosti sporného rozhodnutia. Komisia považuje za dôkaz o tejto zámene skutočnosť, že Všeobecný súd v bode 53 napadnutého rozsudku zastával názor, že výberové kritériá sú nevyhnutné na účely posúdenia, či pri analýze odbornej praxe výberová komisia dotknutého výberového konania „neprekročila hranice svojej voľnej úvahy“. Komisia sa tiež domnieva, že Všeobecný súd v bodoch 54 a 55 napadnutého rozsudku rozhodol, že sporné rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, nie preto, že neumožňovalo uchádzačovi poznať dôvody jeho vylúčenia, ale preto, lebo mu bránilo predložiť ďalšie výhrady týkajúce sa zákonnosti tohto rozhodnutia.

27 D. Di Bernardo považuje celú argumentáciu uvedenú na podporu prvého odvolacieho dôvodu za nedôvodnú.

Posúdenie Súdnym dvorom

28 Vo svojom prvom odvolacom dôvode Komisia tvrdí, že posúdenie odôvodnenia sporného rozhodnutia Všeobecným súdom v bodoch 41 až 53 napadnutého rozsudku vychádza z viacerých nesprávnych právnych posúdení.

29 Podľa ustálenej judikatúry musí byť odôvodnenie aktov inštitúcií Európskej únie vyžadované v článku 296 ZFEÚ prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, tak, aby dotknuté osoby mohli pochopiť dôvody jeho prijatia a súdy Únie ho mohli preskúmať. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti

daného prípadu, najmä na obsah aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto objasnení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa však, aby odôvodnenie uvádzalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posúdiť nielen v súvislosti so znením tohto aktu, ale aj so zreteľom na jeho kontext a všetky právne ustanovenia, ktoré upravujú dotknutú oblasť (rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatúra).

30 Vo štvrtej časti prvého odvolacieho dôvodu, ktorú treba preskúmať ako prvú, Komisia tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 46 a 47 napadnutého rozsudku nesprávne usúdil, že Komisia sa nemohla odvolávať na judikatúru, podľa ktorej je výberová komisia v prípade výberového konania s veľkým počtom účastníkov oprávnená v prvej fáze odôvodniť odmietnutie výberu vo forme zhrnutia.

31 V tejto súvislosti treba pripomenúť ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej na účely zohľadnenia praktických ťažkostí, ktoré sa vyskytujú vo výberovom konaní s veľkým počtom účastníkov, môže výberová komisia v prvom štádiu uchádzačom oznámiť iba kritériá a výsledok výberu a individuálne vysvetlenia poskytne neskôr len tým uchádzačom, ktorí o to výslovne požiadajú (rozsudky z 26. novembre 1981, Michel/Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, bod 27; z 9. júna 1983, Verzyck/Komisia, 225/82, EU:C:1983:165, bod 16; z 8. marca 1988, Sergio a i./Komisia, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, EU:C:1988:119, bod 50, a z 28. februára 1989, Basch a i./Komisia, 100/87, 146/87 a 153/87, EU:C:1989:97, bod 10).

32 V prejednávanej veci Všeobecný súd v podstate správne usudzoval, že povinnosť odôvodnenia nepredstavovala pre výberovú komisiu dotknutého verejného výberového konania v prejednávanej veci porovnateľnú pracovnú záťaž s pracovnou záťažou výberovej komisie výberového konania s veľkým počtom účastníkov. Ako totiž uviedol Všeobecný súd v bode 47 napadnutého rozsudku, výberová komisia predmetného verejného výberového konania musela prijať svoje rozhodnutie po tom, čo sa všetci uchádzači už zúčastnili na vstupných testoch a testoch, vrátane testov kompetencií, a keďže tieto testy boli opravené, zoznam potenciálnych úspešných uchádzačov už bol vypracovaný. Všeobecný súd spresnil, že v tomto štádiu bolo hlavnou úlohou výberovej komisie overiť, či uchádzači, ktorí uspeli v testoch s najväčším počtom bodov, spĺňajú aj podmienky týkajúce sa ich úrovne vzdelania a odbornej praxe, ktoré boli stanovené v oznámení o výberovom konaní.

33 Vzhľadom na pravdepodobne nízky počet uchádzačov, ktorí úspešne absolvovali tieto testy a nespĺňali ostatné podmienky tohto výberového konania, nebolo odôvodnené, aby sa táto výberová komisia obmedzila na stručné odôvodnenie aj pôvodného zamietnutia prihlášky, ktorú podal D. Di Bernardo 27. októbra 2015. Komisia sa *a fortiori* nemôže odvolávať na pracovnú záťaž výberovej komisie výberového konania s veľkým počtom účastníkov, aby odôvodnila nedostatočné odôvodnenie sporného rozhodnutia, ktoré bolo určené dotknutej osobe v odpovedi na jej žiadosť o preskúmanie viac ako rok po uskutočnení predmetných testov. V dôsledku toho sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Komisia sa nemohla odvolávať na judikatúru uvedenú v predchádzajúcom bode, keď tvrdila, že výberová komisia predmetného verejného výberového konania bola povinná odôvodniť zamietnutie prihlášky D. Di Bernarda len stručne. Štvrtú časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

34 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd najmä v bodoch 41, 45 a 50 napadnutého rozsudku pripísal príliš veľký význam oznámeniu výberových kritérií umožňujúcich výberovej komisii predmetného verejného výberového konania posúdiť odbornú prax na účely splnenia povinnosti odôvodnenia. Okrem toho D. Di Bernardo sa nikdy nesnažil s týmito kritériami zoznámiť.

35 Z judikatúry citovanej v bode 31 tohto rozsudku však vyplýva, že aj keď má výberová komisia povinnosť najprv uviesť len stručné odôvodnenie, ako je to v prípade výberového konania s veľkým počtom účastníkov, toto odôvodnenie musí zahŕňať uvedenie výberových kritérií. Výberové kritériá teda predstavujú minimálnu informáciu, ktorá musí byť v každom prípade poskytnutá uchádzačom

najneskôr v rovnakom čase ako výsledky dotknutého výberového konania. V prejednávanej veci tieto kritériá ani neboli uvedené v odpovedi na žiadosť o opätovné preskúmanie, ktorú podal D. Di Bernardo. Samotná znalosť uvedených kritérií pritom mohla dotknutej osobe umožniť pochopiť, ako výberová komisia predmetného verejného výberového konania dospela k záveru, že dĺžka jeho relevantnej odbornej praxe bola kratšia ako tri roky. Za týchto podmienok nemožno tvrdiť, že záujem D. Di Bernarda na ich oznámení bol napadnutým rozsudkom precenený.

36 Okrem toho nemožno od uchádzačov rozumne očakávať, že budú požadovať oznámenie výberových kritérií, ak im samotná existencia týchto kritérií nie je známa. V prejednávanej veci kritériá výberu dokladov zavedené výberovou komisiou predmetného verejného výberového konania na posúdenie dĺžky relevantnej odbornej praxe neboli uvedené v oznámení o výberovom konaní a D. Di Bernardo sa o ich existencii, ale nie o ich obsahu, dozvedel až v spornom rozhodnutí v odpovedi na jeho žiadosť o preskúmanie. V dôsledku toho sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že tieto kritériá mali byť oznámené dotknutej osobe bez toho, aby táto musela o ne požiadať. Prvú časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

37 V piatej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 50 napadnutého rozsudku nezohľadnil skutočnosť, že tajnosť rokovania výberovej komisie uvedená v článku 6 prílohy III Služobného poriadku úradníkov Európskej únie bránila zverejneniu výberových kritérií umožňujúcich posúdiť relevantnú odbornú prax prijatých výberovou komisiou dotknutého verejného výberového konania.

38 Je pravda, že na komparatívne posúdenia, ktoré vykonáva výberová komisia pri skúmaní spôsobilosti uchádzačov, sa vzťahuje tajomstvo, ktoré je vlastné tejto práci. Naopak, overenie prihlášok z hľadiska podmienok stanovených pre účasť na dotknutom výberovom konaní sa vykonáva na základe objektívnych údajov, ktoré sú navyše známe každému z uchádzačov, pokiaľ ide o neho samotného. Preto dodržiavanie tajnosti, ktorej podlieha práca výberovej komisie, nebráni tomu, aby boli tieto objektívne údaje, a najmä výberové kritériá, ktoré sú základom pre triedenie prihlášok, oznámené tak, aby sa osoby, ktorých prihlášky boli zamietnuté, mohli zoznámiť s možnými dôvodmi svojho vylúčenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. júla 1996, Parlament/Innamorati, C-254/95, EU:C:1996:276, body 26 až 28 a citovanú judikatúru). Piatu časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

39 V šiestej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 49 až 51 napadnutého rozsudku usudzoval, že na základe nepresnej žiadosti o preskúmanie, akou je žiadosť, ktorú podal D. Di Bernardo, bola výberová komisia predmetného verejného výberového konania povinná poskytnúť podrobné vysvetlenia. Podľa Komisie má toto stanovisko za následok prenesenie dôkazného bremena týkajúceho sa preukázania existencie požadovanej odbornej praxe na túto komisiu, zatiaľ čo oznámenie o výberovom konaní výslovne ukladalo túto povinnosť uchádzačom.

40 Ako už bolo uvedené v bode 29 tohto rozsudku, odôvodnenie každého individuálneho rozhodnutia musí jasným a jednoznačným spôsobom uvádzať úvahy inštitúcie Únie, autora aktu, a to spôsobom, ktorý umožňuje dotknutým osobám zoznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať preskúmanie.

41 Judikatúra Súdneho dvora teda nepodmieňuje dodržanie povinnosti odôvodnenia podaním akejkoľvek žiadosti, najmä žiadosti o preskúmanie dotknutého rozhodnutia, ktorá je navyše fakultatívna, ani *a fortiori* dostatočnej presnosti znenia tejto prípadnej žiadosti. V prejednávanej veci to platí o to viac, keďže rozhodnutie EPSO z 27. októbra 2015 neuvádza žiadnu informáciu, ktorá by dotknutej osobe umožnila podať podrobnejšiu žiadosť o preskúmanie. Šiestu časť prvého odvolacieho dôvodu preto treba zamietnuť.

42 V tretej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia kritizuje posúdenie uvedené v bode 48 napadnutého rozsudku, podľa ktorého z obsahu žiadosti o preskúmanie, ktorú podal D. Di Bernardo, vyplýva, že D. Di Bernardo nevedel o dôvodoch, pre ktoré sa jeho odborná prax ukázala ako nedostatočná. Treba uviesť, že táto argumentácia, ktorá sa zakladá na kritike posúdenia skutkového stavu Všeobecným súdom, nie je v rámci odvolania prípustná, okrem prípadu skreslenia skutkových okolností, ktoré však nebolo uvedené na podporu tejto časti (rozsudok z 15. mája 2019, CJ/ECDC, C-170/18 P, EU:C:2019:410, bod 23 a citovaná judikatúra).

43 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia spochybňuje výklad sporného rozhodnutia, ktorý podal Všeobecný súd v bode 43 napadnutého rozsudku. V tomto rozhodnutí sa uvádza, že „po preskúmaní dokladov predložených na zdokumentovanie odbornej praxe uvádzanej v záznamoch 2, 5 a 6 prihlášky dospela [výberová komisia] k záveru, že tieto dokumenty nepotvrdzujú, že príslušná odborná prax prevažne súvisela s náplňou práce, ako to vyžaduje oznámenie o výberovom konaní“. Všeobecný súd sa v uvedenom bode 43 domnieval, že vzhľadom na neexistenciu ďalších informácií samotný odkaz na body 2, 5 a 6 jeho prihlášky naznačuje, že D. Di Bernardo nepreukázal relevantnosť svojej odbornej praxe len v súvislosti s týmito troma bodmi. Toto konštatovanie sa môže odvolávať na samotné znenie sporného rozhodnutia, pretože sa týka „dotknutej“ odbornej praxe. V každom prípade sa týka posúdenia skutkového stavu Všeobecným súdom, ktoré neprináleží Súdnemu dvoru preskúmavať v rámci odvolania okrem prípadu skreslenia, na ktoré sa Komisia neodvoláva na podporu tejto časti. Toto tvrdenie sa preto musí zamietnuť.

44 V siedmej časti prvého odvolacieho dôvodu Komisia Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 53 až 55 napadnutého rozsudku si zamenil požiadavku odôvodnenia a dôvodnosť dôvodov, ktoré sa týkajú materiálnej zákonnosti sporného rozhodnutia. Zo znenia týchto bodov však vyplýva, že Všeobecný súd nezamenil tieto odlišné žalobné dôvody, ale len pripomenul, že cieľom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým oboznámiť s dôvodmi tohto rozhodnutia jeho adresáta s cieľom umožniť mu posúdiť jeho dôvodnosť, a konštatoval, že v prejednávanej veci neboli dôvody zamietnutia prihlášky uchádzačovi oznámené s dostatočnou presnosťou. Štvrtú časť treba preto zamietnuť.

45 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

46 Druhý odvolací dôvod je založený na dvoch nesprávnych právnych posúdeniach, ktorých sa údajne dopustil Všeobecný súd v bodoch 37, 38 a 53 až 56 napadnutého rozsudku tým, že odmietol zohľadniť dodatočné odôvodnenie sporného rozhodnutia, ktoré Komisia poskytla v priebehu konania.

47 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že nebolo možné doplniť odôvodnenie rozhodnutia v priebehu konania nielen v prípade úplnej neexistencie, ale aj v prípade „kvázi úplnej“ neexistencie odôvodnenia. Pojem „kvázi úplná“ neexistencia odôvodnenia je okrem iného zmätočný a rozporuplný.

48 Podľa druhej časti druhého odvolacieho dôvodu Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že povinnosťou súdu je *ex offo* skúmať, či si dotknutá inštitúcia Únie splnila povinnosť odôvodnenia. Na základe tejto povinnosti bol Všeobecný súd podľa Komisie povinný zohľadniť prvky odôvodnenia, ktoré boli predložené v priebehu konania, a konštatovať, že tieto prvky zbavili žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia jeho podstaty. V priebehu konania nemôže byť napravená len úplná neexistencia odôvodnenia.

49 D. Di Bernardo nesúhlasí s touto argumentáciou.

Posúdenie Súdnym dvorom

50 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 37 a 38 napadnutého rozsudku obmedzil možnosť doplniť nedostatočné odôvodnenie po podaní žaloby, keď rozhodol, že táto možnosť bola vylúčená nielen v prípade úplnej neexistencie odôvodnenia dotknutého rozhodnutia, ale aj v prípade kvázi úplnej neexistencie jeho odôvodnenia. Okrem toho pojem „kvázi úplná neexistencia“ odôvodnenia, ktorý judikatúra neupravuje, je rozporný a nemožno ho definovať.

51 Ako bolo pripomenuté v bode 29 tohto rozsudku, cieľom povinnosti odôvodniť rozhodnutie inštitúcií Únie spôsobujúce ujmu je umožniť súdu Únie preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia a poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je uvedené rozhodnutie dôvodné alebo či je postihnuté vadou umožňujúcou napadnúť jeho zákonnosť. Z toho vyplýva, že odôvodnenie sa preto v zásade musí oznámiť dotknutej osobe v rovnakom čase ako akt, ktorý jej spôsobuje ujmu, pričom jeho neexistenciu nemožno napraviť tým, že sa dotknutá osoba dozvie dôvody aktu v konaní pred súdom Únie (rozsudky z 26. novembra 1981, Michel/Parlament, 195/80, EU:C:1981:284, bod 22; z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 463, a z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 149).

52 V prípade, že nejde o neexistenciu, ale o nedostatočné odôvodnenie, však vysvetlenia poskytnuté v priebehu konania môžu za výnimočných okolností napraviť tento nedostatok, takže žalobný dôvod založený na tomto nedostatku už neodôvodňuje zrušenie predmetného rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. marca 1988, Sergio a i./Komisia, 64/86, 71/86 až 73/86 a 78/86, EU:C:1988:119, bod 52, a z 28. februára 2008, Neirinck/Komisia, C-17/07 P, EU:C:2008:134, bod 51).

53 Pokiaľ teda v rámci výberového konania s veľkým počtom účastníkov dotknutá inštitúcia Únie nie je z praktického hľadiska schopná poskytnúť každému uchádzačovi dostatočné odôvodnenie v požadovanom čase, môže jej byť úplne výnimočne dovolené predložiť súdu Únie také dôkazy, akými sú zápisnice výberových komisií (rozsudok z 28. februára 2008, Neirinck/Komisia, C-17/07 P, EU:C:2008:134, bod 57).

54 Ako už bolo uvedené v bode 29 tohto rozsudku, z odôvodnenia musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie Únie, ktorá rozhodnutie prijala, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého opatrenia a aby príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie, čiže odôvodnenie sa musí posúdiť vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä vzhľadom na obsah právneho aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Odôvodnenie teda možno považovať za chýbajúce alebo nedostatočné najmä vzhľadom na účel tejto požiadavky a všetky skutočnosti, ktoré sú uvedené vyššie.

55 V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že nedostatok odôvodnenia možno konštatovať aj vtedy, ak dotknuté rozhodnutie obsahuje určité prvky odôvodnenia. Rozporuplné alebo nezrozumiteľné odôvodnenie tak predstavuje nedostatok odôvodnenia (rozsudky z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 151, 168 a 170, a z 27. októbra 2016, Debonair Trading Internacional/EUIPO, C-537/14 P, neuverejnený, EU:C:2016:814, bod 36). To isté platí v prípade, keď sú prvky odôvodnenia nachádzajúce sa v dotknutom rozhodnutí natoľko neúplné, že v nijakom prípade neumožňujú jeho adresátovi v kontexte jeho prijatia pochopiť úvahy jeho autora. Súd Únie preto podrobne posúdi existenciu pôvodného odôvodnenia, keď rozhoduje, či je doplňujúce odôvodnenie prípustné v priebehu konania (pozri rozsudok z 28. februára 2008, Neirinck/Komisia, C-17/07 P, EU:C:2008:134, body 54 a 55).

56 Z judikatúry Súdneho dvora preto vyplýva, že o chýbajúce odôvodnenie môže ísť aj v iných prípadoch, ako je prípad úplnej neexistencie odôvodnenia. Všeobecný súd sa preto tým, že tieto prípady označil výrazom „kvázi úplná neexistencia odôvodnenia“, nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, ani neporušil judikatúru pripomenutú v bode 52 tohto rozsudku. Prvá časť druhého odvolacieho dôvodu sa preto musí zamietnuť.

57 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu Komisia Všeobecnému súdu vytýka, že odmietol zohľadniť doplňujúce informácie, ktoré poskytla v priebehu konania, o dôvodoch sporného rozhodnutia, a konštatovať, že žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia bol v dôsledku toho neopodstatnený. Všeobecný súd tým porušil povinnosť súdu Únie preskúmať *ex offo*, či dotknutá inštitúcia Únie splnila svoju povinnosť odôvodnenia.

58 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, však neexistuje ani právo inštitúcií Únie opraviť svoje nedostatočne odôvodnené rozhodnutia pred súdom Únie, ani povinnosť súdu Únie zohľadniť doplňujúce vysvetlenia, ktoré až v priebehu konania poskytol autor dotknutého aktu na účely posúdenia dodržania povinnosti odôvodnenia. Ako uviedol generálny advokát v bode 94 svojich návrhov, takýto právny stav by mohol narušiť rozdelenie právomocí medzi administratívou a súdom Únie, oslabiť preskúmanie zákonnosti a ohroziť výkon práva na podanie opravného prostriedku.

59 Iba vo výnimočných prípadoch, ako je napríklad prípad uvedený v bode 53 tohto rozsudku, v ktorom sa preukázalo, že dotknutá inštitúcia Únie prakticky nemohla z právneho hľadiska dostatočne odôvodniť napadnuté rozhodnutie, možno odôvodnenie doplniť vysvetleniami poskytnutými autorom aktu v priebehu konania. Ani v týchto ojedinelých prípadoch však nemá náprava nedostatočne odôvodneného aktu, vykonaného vysvetleniami poskytnutými po podaní žaloby, automatickú povahu. Vzhľadom na nerovnováhu medzi účastníkmi konania, ktorá môže spôsobiť oneskorené oznámenie dôvodov napadnutého právneho aktu, totiž súd Únie musí ešte overiť, ako uviedol generálny advokát v bode 95 svojich návrhov, či rozhodnutie výnimočne prijať dodatočné odôvodnenie nepredstavuje riziko porušenia práva na obranu. V tejto súvislosti mu prináleží najmä zohľadniť štádium konania, v ktorom dotknutá inštitúcia Únie poskytla vysvetlenia, a uistiť sa, že dotknutá osoba bola skutočne schopná na ne odpovedať.

60 Z toho vyplýva, že ako bolo pripomenuté v bode 51 tohto rozsudku, v prípade neexistencie odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemôže inštitúcia, ktorá toto rozhodnutie prijala, túto vadu napraviť tým, že predloží toto odôvodnenie súdu. Ako bolo uvedené v bode 56 tohto rozsudku, Všeobecný súd pritom konštatoval neexistenciu odôvodnenia sporného rozhodnutia. Preto mu nemožno vytýkať, že nevzal do úvahy odôvodnenie, ktoré Komisia poskytla v priebehu konania. Druhú časť druhého odvolacieho dôvodu treba teda zamietnuť.

61 V dôsledku toho treba druhý odvolací dôvod zamietnuť v celom rozsahu.

62 Odvolanie sa teda musí zamietnuť.

O trovách

63 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže D. Di Bernardo navrhol uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, treba jej uložiť povinnosť nahradiť trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy